

LBRIS

We know
books

KRISTAN HIGGINS

ÎN VISURILE TALE

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

PROLOG

Păi, cred că se înțelege de la sine că Jack Holland este iubit de toți. Mai ales de noi, femeile.

Dar Miracolul din Miezul Iernii... Oh, Doamne, puteți măcar să vă imaginați? Nu că ar fi fost vreo surpriză că Jack a fost minunat – normal că a fost! Mai întâi, este fiul lui John Holland, singurul băiat din familie, deși bănuiesc că acum trebuie să spunem „bărbat“, desigur. Și a mai fost și în marină, asta în caz că nu ne câștigase deja fiind cel mai drăguț om văzut vreodată. Nu mai zicem și că e chipeș! Ochii ăia albaștri... Până și Cathy și Louise vorbeau despre ochii ăia zilele trecute!

Jack reprezintă regalitatea pe aici, din moment ce familia Holland este o familie fondatoare a orașului Manningsport, iar Jack este viticultor-șef la Blue Heron, viile familiei Holland. Bănuiesc că nu va trebui să ne facem griji că-și vor vinde pământurile unui investitor, nu cu atâția copii implicați în afacerea de familie. Și apoi mai este felul în care Jack își tratează surorile și mama vitregă! Un prinț, asta este! Să nu mai zic și despre fosta lui soție. Niciodată nu l-a meritat.

Oricum, despre ce vorbeam? Ah, da, Miracolul din Miezul Iernii! Păi, da, sigur, a fost un efort colectiv. Levi Cooper, șeriful nostru, a fost minunat (fără vreo legătură cu Anderson – și să nu credeți că n-am întregat). Levi și adjuncta lui, nepoata lui Luanne Macomb, cum o cheamă? Emily? Emmaline? Oricum, ei s-au ocupat de primul ajutor. Și frumosul ăla de Gerard Chartier... și el.

Dar în mare parte a fost Jack.

Ceea ce n-a venit ca o surpriză pentru noi.

A fost destul de... ei bine, palpitant nu-i chiar cuvântul corect, nu-i așa? Dar a fost remarcabil, fără să fim lipsiți de respect față de acea biată familie, desigur. Micuțul Manningsport aproape că se închide iarna, mai rămânem doar noi, localnicii, fără turiști până primăvara, când încep

IBDIS

We know
books

din nou degustările de vin. Așa că Miracolul din Miezul Iernii a adus tot felul de vedete mass-media aici – Brian Williams s-a cazat la Black Swan; știți? Așa fermecător! Și cam toată lumea a trebuit să treacă pe la taverna O'Rourke când Anderson Cooper era acolo.

Noaptea aceea a pus pe hartă orașelul nostru de pe malul lacului și, ținând cont că s-a întâmplat în ianuarie, ne-a prins bine tuturor distracția. Laney Hughes chiar a deschis magazinul de suveniruri în extrasezon, așa mulți oameni au luat orașul cu asalt. A vândut o grămadă de tricouri cu lacul Keuka. În săptămâna aia, brutăria Sunrise a lui Lorelei a vândut totul până la 8.00 dimineața.

Ce anume? Ce mai face Jack? Este bine! Este minunat! Un adevărat erou. Oricine vă va spune asta.

De ce ați întreba așa ceva?

1

Nimic nu demara mai bine weekendul lui Emmaline Neal ca folosirea unui Taser.

Bine, bine, nu folosise încă Taserul și probabil că nici nu va apuca să-l folosească (fir-ar!), dar fiorul ăla micuț de nerăbdare nu mințea. Dacă în casa McIntosh chiar pătrunsesse un intrus, avea să fie foarte satisfăcător să-l prindă. Barb McIntosh suspecta un agresor sexual, și, dacă avea dreptate, Em știa exact spre ce zonă avea să îndrepte electrozii.

Bine, Barb recunoscuse deja că era dependentă de *Lege și ordine: Brigada specială* („Christopher Meloni, Doamne! Este așa chipeș!“). Dar auzise sunete stranii în debaraua din subsolul ei, și nepotul ei, extrem de ciudatul Bobby, nu era acasă.

– Mă apropii de scările pivniței, șopti Everett Field.

– Da, mi-am dat seama, Ev, pentru că sunt chiar în spatele tău, zise Emmaline. Și nu-i nevoie să șoptești.

– Recepționat, șopti Everett.

În ciuda faptului că Emmaline lucra în poliție de doar nouă luni și Everett avea mai multă experiență, amândoi știau că ea era polițistul mai bun. Ev nu era cel mai inteligent din grup.

– Ești sigură că Bobby nu-i aici? o întrebă Em pe Barb peste umăr.

– Nu. L-am sunat și am țipat acolo, jos, deci...

– Recepționat, zise Everett, ducând mâna la tocul armei. Alertă de posibile ostilități.

– Ia mâna de pe arma aia, Everett, zise Emmaline. Și de unde ai prins limbajul ăsta?

– *Call of Duty*.

– Grozav. Calmează-te! Nu împușcăm pe nimeni.

Cel mult folosea Taserul, și doar dacă exista împotrivire.

LRDIS | We know books

Rata criminalității era destul de mică în Manningsport, New York, cu o populație de 715 persoane, un orașel lângă lacul Keuka. Everett și Em reprezentau două treimi din departamentul de poliție; șeful lor, Levi Cooper, era al treilea. Patrulare în trafic, incidente de conducere sub influența alcoolului din când în când, amenzi de parcare... Mai palpitant de atât nu exista. Em coordona un grup de adolescenți defavorizați, format din patru. Vara și toamna, când veneau turiști pentru degustările de vin, să înoate și să navigheze cu barca pe lacul Keuka, erau mai aglomerati, dar acum era luna ianuarie și era liniște. De fapt, era primul lor apel în trei zile.

Ceva bufni, și Everett țipă. Probabil era vreun boiler defect. Poate un raton. Levi mereu spunea că, dacă auzi tropot de copite, așteaptă-te să vezi cai, nu zebre.

Acum, erau în pivniță; în fața lor se afla apartamentul lui Bobby; la dreapta era ușa spre cealaltă jumătate a pivniței, în care se aflau centrala, boilerul și câteva zeci de borcane cu murături pe care le pusese în vară, le mai spusese Barb.

Buf.

Bine, ceva era acolo.

– Este, probabil, un animal, murmură Em, scoțând lanterna Maglite de la centură.

Cămara nu era accesibilă de afară, deci, o persoană ar fi trebuit să pătrundă prin casă. Și Barb mereu încuia (din nou, puternica influență a serialului *Lege și ordine*).

Everett puse mâna pe clanță și se uită la Em, care încuviință din cap. Apoi, deschise ușa, și Em aprinse lanterna. Ceva se mișcă în interior, iar Everett urlă, scoase arma înainte ca ea să-l poată opri și trase.

„Fir-ar!“ Zgomotul o lovi rău în timpane.

– Este o pisică! Everett, este o pisică! Bagă arma în toc!

Everett o ascultă. În timp ce băga arma la loc, un ghem negru cu alb sări pe el, scuișând, și își înfipse ghearele în coapsa lui. Din câte se părea, Motanul Încălțat nu aprecia să fie împușcat.

– Ofițer rănit, ofițer rănit! urlă Ev, alungând pisica. Zece, zero, zero, ofițer rănit!

– Taci din gură! îi ordonă Em. O meriți.

Ratase pisoiul, desigur. Tipul nu știa deloc să tragă.

Ea ridică pisica de ceafă cu blândețe și o luă de pe piciorul lui Everett. Brusc, Everett fu prins de gât de Bobby McIntosh, care se pare că era acasă, până la urmă.

– De ce mi-ai împușcat pisica? urlă el.

– Bobby! Dă-i drumul! strigă Emmaline.

– Noi n-avem pisică! spuse Barb de sus. Bobby, ai adus o pisică acasă?

LBRIS

We know
books

Everett gâfâia și era roșu la față. Em oftă.

– Dă-i drumul sau va trebui să folosesc asta, zise, scoțând Taserul de la curea. Doare.

El ezită. Em ridică dintr-o sprânceană și, cu un oftat, el îi eliberă partenerul.

„La dracu’!“

– Mulțumesc, Bobby, zise.

„Cât pe ce.“

– Bobby! Ce făceai aici jos? Întrebă Barb. Te-am sunat și n-ai răspuns! De unde ai luat chestia aia, oricum? Urâsc pisicile.

– Eu le iubesc, zise Bobby. Am luat-o de la adăpost.

– Bun, deci, nu-i nici o problemă aici, zise Emmaline, uitându-se la Everett, care avea ochii mari. Haide, Ev, să mergem. Să știi că va trebui să faci raport pentru că ai tras cu arma.

– Am crezut că-i un agresor sexual, replică Everett, cu mâinile tremurându-i.

– N-a fost. Acum ești bine, amice, îi zise, mângâindu-l pe braț. Haide! Ne întoarcem la secție.

– Ai tras într-o pisică? Întrebă, cincisprezece minute mai târziu, șeriful Cooper, holbându-se la Everett.

– Îmi pare rău!

Ev stătea acolo ca un copil pedepsit.

– A ratat, preciză Emmaline. Acum, că țiuitul din urechi se dusese, îi era greu să nu râdă. Suspectul a fost destul de rapid.

Levi îi aruncă o privire.

– Completează raportul, Everett. Incidentul este în curs de analiză, ceea ce înseamnă că tocmai mi-ai dat de lucru în plus.

– Scuze, șerifule! Hmm, Bobby MacIntosh m-a atacat.

– Pentru că ai tras în pisica lui.

– A fost autoapărare.

– Nu chiar, zise Emmaline. Pisica a fost cea care s-a autoapărat.

Levi își reprimă un rânjel.

– Mamei tale n-o să-i convină asta, Ev.

– Trebuie să-i spui?

– Este primarul. Deci, da.

– Fir-ar! Everett oftă. Altceva, șerifule?

– Nu. Completează raportul și pleacă.

Everett ieși din birou și luă un biscuit de pe masa de lucru a lui Carol Robinson, noua lor asistentă administrativă, care trăsese cu urechea fără rușine.

LIBRIS

We know

– Mulțumesc că nu l-ai lăsat pe Bobby să-l omoare pe Everett, zise Levi către Emmaline.

– Eu cam speram să folosesc Taserul.

– Puteai să-l folosești pe Everett. Dar mă bucur să văd că logica a avut câștig de cauză.

Era cea mai mare laudă din partea șerifului, și Emmaline simți un mic val de mândrie. Bine, fusese un apel idiot de la bun început, dar chiar și așa.

Levi, care fusese cu un an în urma ei în liceu, se ridică și luă buchetul de trandafiri învelit în hârtie verde și legat cu o fundă albă. Privirea lui o avertiză să nu spună nimic.

– O, făcu ea. Flori pentru soție? Ești așa un ursuleț de pluș pufos, Levi.

– Deplasat, ofițer Neal, zise, uitându-se la ea cu faimoasa lui expresie de „te tolerez pentru că trebuie“. Apropo de cursul ăla de negocieri în situații de criză. Am primit o subvenție. Începi în două săptămâni.

– Da? Oh, ești cel mai tare! Îmi retrag orice plângere pe care am avut-o vreodată despre tine.

– Foarte amuzant, zise șeful ei. Mă duc acasă. Poate ne vedem mai târziu la O'Rourke.

– Poate. Spune-i graviduței că o salut.

El zâmbi și ieși din birou, oprindu-se pentru a-i spune ceva lui Carol înainte de a pleca de la secție.

Îi era greu să nu simtă un pic de gelozie. Levi și Faith erau căsătoriți de un pic mai mult de un an și așteptau un copil. Se părea că zilele astea toată lumea se căsătorea; Em fusese la trei nunți pe timpul verii. De fapt, se gândea și ea să se mărite, doar ca să poată beneficia de ofertele la diverse obiecte haioase de uz casnic.

Bun. Era momentul să se ducă și ea acasă. Clădirea serviciilor de urgență O'Keefe, unde se aflau departamentele de pompieri, poliție și ambulanță, era cam la cinci minute de oraș. Em trecu pe lângă ferma Hasting și pe lângă liceu și intră în cartierul Village din Manningsport, trei străzi în jurul unui mic parc, la marginea lacului Keuka.

Emmaline locuia pe Water Street, chiar lângă bibliotecă, și deseori își parca mașina lângă parcul unde oamenii de treabă din Manningsport o puteau vedea, ca să se răzgândească în privința oricăror eventuale decizii proaste, cum ar fi să conducă sub influența alcoolului. Taverna O'Rourke, singurul loc din oraș deschis tot anul, era un loc luminos și cald. Cum nu avea nici un plan, poate avea să mănânce acolo în seara asta. Dar, mai întâi, acasă la Cățelul-Minune – Sarge, cățelușul ei ciobănesc german achiziționat de curând, care avea nevoie de o plimbare și de niște exerciții, în ciuda ușiței pentru căței ce dădea spre curtea din spate.

LBRIS

We know
books

Coborî din mașină, cu respirația aburind în aerul rece, curat.

– Bună, Em! strigă o voce.

Lorelei Buzzetta și Gerard Chartier o salutară în timp ce intrau la O'Rourke, și Em îi salută și ea. Gerard era pompier și paramedic. Em îl vedea aproape zilnic la muncă (și la fel o vedea și pe Lorelei, care era proprietara brutăriei și care făcea îngerii să plângă cu croasantele ei cu ciocolată). Cei doi începuseră să iasă împreună de o vreme.

Prin ferestre o putu vedea pe Colleen O'Rourke, acum Colleen Campbell, sărutându-l pe superbul ei soț, Lucas. Mai erau Honor Holland cu soțul ei, minunatul Tom Barlow. Paulie Petrosinsky și Bryce, care aveau adăpostul de animale și care îi aduseseră cățelul în urmă cu doar două săptămâni.

Părea să fie o seară de cupluri la bar.

Poate că în seara asta avea să rămână acasă. Ea și Sarge puteau să se uite pe YouTube la videoclipuri despre negociatori de ostatici, să mănânce macaroane cu brânză de la Kraft (nu judecați, erau delicioase). Poate să se uite la mai multe episoade din *The Walking Dead*. Avea și un teanc de cărți de la bibliotecă. Sau ar putea să treacă pe la Trădatele Înverșunate, numele pe care clubul ei de lectură și-l atribuiseră singur, și să vadă care cum mai suferă.

Brusc, weekendul se întindea vast și gol în fața ei. Fără ture până luni. Nici un alt plan în afară de un meci de hochei duminică – juca în liga orașului. Ar putea să spele haine și să facă ordine. Hmm... poate să cumpere niște prosoape noi. Să se ducă la poligonul de trageri. Ar fi amuzant, chiar dacă ar fi singură.

Picioarele începură să îi amortescă. Era timpul să se miște. Cu toate astea, stătea acolo, în micul parc din oraș, privind la barul însuflețit.

Poate avea să meargă la Penn Yan să vadă un film, dar era la jumătate de oră distanță și la prognoză anunțaseră mai multă zăpadă. Și, după marele accident, toată lumea era precaută cu condusul pe timpul iernii.

Apropo de asta, iată-l pe Jack Holland.

Stătea afară la O'Rourke, uitându-se la clădire de parcă nu o mai văzuse niciodată. Poate ar trebui să îl întrebe dacă e bine. Jucau hochei împreună, și el era cumnatul șefului ei și era tehnician medical de urgență, deci nu era ca și cum nu-l cunoștea.

El nu se mișcă, părând a încerca să decidă dacă să intre sau nu în bar. Em traversă strada.

– Bună, Jack, zise.

Nu îi răspunse.

– Bună, Jack, spuse ea din nou.

El tresări, apoi se uită la ea.

LIBRIS

We know

books

– Bună, Emmaline, răspunse, forțându-se să zâmbescă.

– Ce mai faci?

– Grozav.

Privindu-l cum stătea acolo, blocat, o duru inima de cât de mort pe dinăuntru părea.

Proastă alegere de cuvinte.

Dar clar nu era bine.

– Intri? întrebă el, conștient de pauza prea lungă.

– Nu. Mă duc acasă. Am un cățel. Sarge. Un ciobănesc german.

Foarte drăgălaș. Sper că nu și-a făcut nevoile pe podea.

Oh, da, fâstâceala. Vedeti, pe lângă toate cele de mai sus, Jack Holland era ridicol de minunat. La modul: „Salut, tocmai am picat din rai. Ce mai faci?” Înalt și blond, cu ochii care erau așa limpezi, perfecți și puri, încât făceau o persoană să caute tot felul de sinonime ridicole pentru albastru – azuriu, turcoaz. Zâmbetul lui oprea traficul și făcea să înflorească pomii și toate tâmpeniile astea.

Așa că, da, făcea femeile să se poarte prostește. Chiar și femeile care aveau unele mici prejudecăți față de bărbații care arată foarte, foarte bine. Dar toată lumea, inclusiv Emmaline, știa că Jack era și un tip de treabă.

– Jack? Ești bine?

– Da! răspunse el prea repede. Scuze! Sunt doar un pic obosit. Ai grijă de tine, Emma!

Nimeni nu-i spunea așa. Mai mult ca sigur, Jack Holland îi uitase numele. El deschise ușa barului. Se auzi un cor de „Jack!” și „Salut! Eroul!”, plus urale generale. Clopoțelul de fier din spatele barului sună; gemenii O'Rourke îl foloseau când era ceva de sărbătorit.

Bietul om.

Emmaline știa că oamenii de treabă din Manningsport – și din America – fuseseră chiar uimiți de ceea ce făcuse Jack Holland. La fel și ea. Câți oameni ar fi putut să facă ce făcuse el, până la urmă? Era uimitor.

Ceea ce nu explica expresia de pe fața lui Jack.

Mă rog. Avea o familie mare și mulți prieteni. Toată lumea iubea familia Holland. Avea să fie bine îngrijit.

Inspirând adânc aerul rece, Emmaline coti spre casa ei, un mic bungalow. Lăsase câteva lumini aprinse pentru cățel, și mica ei casă strălucea frumos în întâmpinarea ei.

Emmaline nu era născută în Manningsport, dar făcuse liceul aici, locuind cu bunica ei chiar în casa asta. Nana murise cu patru ani în urmă și le lăsase casa lui Em și surorii ei, Angela, care trăia în California. Dar, pentru Em, căsuța era mai mult decât acasă – era locul unde își găsisese refugiul și normalitatea în trecut... și din nou când se mutase înapoi aici,

în urmă cu trei ani. Păstrase mult din mobilierul Nanei, cumpărase și ea niște mobilă, mai zugrăvise pe ici, pe colo, și rezultatul era un amestec plăcut de nou și vechi, fără a fi un stil anume, dar confortabil și vesel – și mereu o făcea să zâmbescă.

Își luă corespondența din cutia poștală din alamă, descuie ușa și se lăsă în patru labe.

– Mami a venit acasă!

Sunetul de lăbuțe și scâncetele de bucurie erau muzică îmbucurătoare pentru suflet.

Sarge veni în fugă la ea, cu găina din latex, jucăria lui preferată, în fălci, ca ofrandă.

Emmaline luă cățelul în brațe și îi sărută capul blănos.

– Bună, puiule, zise.

Rezistă impulsului de a-i vorbi câinelui ca unui bebeluș, pentru a păstra și demnitatea lui, și pe a ei, dar nu se putu abține și râse când el îi linse fața, zvârcolindu-se ca o mică vidră.

Ea se ridică, se învârti de câteva ori pentru că lui îi plăcea asta, apoi îl încurajă să iasă înainte ca el să își facă nevoile pe podea, de entuziasm. Leși în goană, alergând după o frunză prin curtea mică împrejmuită de gard din spatele casei.

Em se uită prin corespondență. Un fluturaș despre reducere la biscuiții în formă de inimă și brișele de la brutăria Sunrise – primea acum precomenzi pentru ziua Sfântului Valentin. N-avea nevoie să păstreze fluturașul, doar dacă nu cumva voia să-și cumpere niște bunătăți (ceea ce voia, deși pantalonii uniformeii păreau un pic ostili zilele astea). O factură de la compania de cablu. O vedere de la sora ei. „*Saluti da Milano!*“ Da. Angela cea perfectă fusese în Italia la, da, o convenție a astrofizicienilor.

Em întoarse vederea. „Salut, surioară! Sper că ești bine. N-am prea apucat să văd mare lucru din Milano, dar sper să-mi iau câteva zile de concediu după convenție. Sper să ne vedem în curând! Te iubesc și te pup, Angela.“

Asta era drăguț. Sora ei, cu patru ani mai mică, era incredibil de grijulie. Era Fiica 2.0, adoptată din Etiopia când Em intrase la liceu. Genul de fică pe care doctorii Neal speraseră să o aibă, deși nu spusese niciodată ceva în sensul ăsta. Angela era inteligentă, amabilă, veselă și uluitor de frumoasă cu pielea ei cafenie sclipitoare și ochii enormi și expresivi. La colegiu fusese chiar și manechin. Dacă Emmaline n-ar fi iubit-o așa mult, i-ar fi fost foarte ușor să o urască.

Sarge se întoarse prin ușița lui de câine, cu un pic de zăpadă pe botic. Ridicol de drăgălaș. Ea îi dădu de mâncare, apoi își turnă un Blue Point

IBDIS

We know
books

Toasted Lager. Da, da, lacurile Finger erau recunoscute pentru viile lor, dar existau și destule mici berării grozave.

„Ups.“ Pe podeaua din bucătărie mai era un plic. Sări spre plic, ridicându-l chiar înainte să se năpustească Sarge spre el. Cățelul adora hârtia.

Era o invitație la nuntă, după cum arăta. Un plic gros de culoarea fildeşului, cu caligrafie cu cerneală roșie și o șampilă cu floare.

Trimisă din Malibu, CA, orașul ei de baștină.

Genunchii o furnicară drept avertisment.

Se așeză la mica masă de bucătărie smălțuită. Deschise plicul și găsi un alt plic în interior. Scria: „Domnișoara Emmaline Neal & un invitat“. Îl deschise și pe celălalt.

„Împreună cu părinții lor, Naomi Norman și Kevin Bates, vă invită cu bucurie să îi onorați cu prezența dumneavoastră la ceremonia căsătoriei lor.“

Sarge își puse lăbuțele pe genunchiul ei, și ea îl luă în poală.

–Deci, îi zise câinelui cu gura uscată, se pare că logodnicul meu se însoară.